
Article opinió - Ramon Orfila - “Com plora el mar”

Com plora el mar

Quan veu un cos que cau,
un altre cos que cau
i la mort amb gust de sal
s'escola gola avall
i el fons els peixos corglaçats
imploren pietat
i Neptú impotent abaixa el cap,
fa tant de mal però és llei de mar.

No entenc aquests humans

Joan Dausà

Coincidint amb el moment àlgid de la sisena onada del COVID, amb un repunt disparat de contagis, just enmig de les festes de Nadal i Cap d'any, l'ONG Caminando Fronteras ha denunciat la passivitat dels Estats a l'hora de rescatar els milers de persones que intenten arribar a les fronteres d'Europa i més concretament d'Espanya, provocant així increments notables del número dels que perden la vida en l'intent de fugir d'unes situacions insostenibles als seus països d'origen.

I aporta unes xifres esgarrifants: “Més de 4.400 persones van morir el 2021 intentant arribar en pasteres a les costes d'Espanya”

Més de 12 morts diaris, més del doble que l'any anterior i set vegades més que l'any 2019, tot un rècord que ens hauria de fer avergonyir per la infàmia que representa el fet que ens demostrem incapaços, una vegada més, d'estar a l'alçada d'unes circumstàncies que exigirien destinar més recursos, més mitjans, per poder rescatar amb garanties els essers humans les vides dels quals es troben en perill immediat, a les portes de les nostres costes.

I aquesta precarietat de mitjans xoca amb els increments disparats de les partides destinades a compra d'armaments i a les despeses de Defensa en general que pugen, pel 2022 casi un 8% respecte de l'any passat.

De la xifra dels 4.400 s'estima que més de 200 eren fiets i més de 600 dones, sense que aquestes dades semblin provocar els problemes de consciència que es van expressar quan les imatges del fiet sirianès Aylan Kurdi ofegat a una platja de Turquia van donar la volta al món, commocionant les opinions públiques i obligant els governants a proclamar la seva voluntat d'actuar per acabar amb desastres com aquell.

D'entre les diferents rutes que recorren les pasteres que surten de les costes d'Algèria, el Marroc, Líbia o des del Sàhara Occidental, destaca la via que condueix a les Illes Canàries que ha notat un increment fort des de que Turquia exerceix el paper de gendarme de les costes de la Mediterrània Oriental, a sou de l'Europa dels mercaders que procura, per damunt de tot, garantir que no arribin demandants de refugi a les seves costes.

Ja fora de les dades d'aquest informe de Caminando Fronteras, però dins la mateixa problemàtica, destaca l'aparició en els darrers mesos d'un nou perfil d'alguns migrants joves provinents del Marroc: els que demanen refugi per no ser allistats a l'exercit del Marroc que, el rei-dictador Mohamed VI envia directament a la primera línia de foc dels murs defensius que l'exercit marroquí ha anat construint al Sàhara Occidental.

Més de 100.000 soldats necessita el Marroc per defensar aquests murs que intenten aïllar les zones que ocupen il·legalment, dels territoris de la República Saharai Democràtica controlats per l'exercit d'alliberament del Front Polisario.

Mohamed VI i el seu govern han passat de minimitzar i fingir ignorar les ofensives militars dels saharais, en una guerra reempresa a partir de la violació marroquí del Alto el foc vigent des del 1991, a acceptar que l'ofensiva Saharai els provoca no pocs problemes i optar per enviar al front de guerra a joves inexperts com a carn de canó.

Mentre, els governs d'Europa i concretament el d'Espanya, que s'autoproclama el més progressista de la història, continuen mostrant una inacció preocupant en polítiques actives que promoguin el desenvolupament econòmic als països d'origen dels migrants que piquen a les nostres portes, o sense actuar de manera decidida en defensa dels drets humans de la població d'aquells països, en una demostració flagrant d'una miopia política que al final acabarem pagant.